

בס"ד

מר ליאור היה ידידו הטוב של אליהו. מר ליאור היה אדם אמיד (=עשיר, בעל נכסים רבים). היה לו מפעל גדול, בתים רבים וכסף רב. אליהו לעומת זאת, היה אדם עני וחסר כול. היה עצוב למר ליאור לראות את ידידו חי בעוני כזה, אך הוא ידע שאלהיו לא יסכים לקבל דבר. "כיצד אוכל לעזור לו מבלי שיחוש בעלבון?" הרהר מר ליאור.

יום אחד עלה במוחו של מר ליאור רעיון: "אליהו אוהב לתקן אופניים, ולמר יצחקי יש חנות אופניים. אבקש ממר יצחקי להכניס את אליהו כפועל בחנותו". מר יצחקי הקשיב בקשב רב לרעיון, אך סירב: "אינני צריך עוד פועל, וגם אין לי כסף לשלם לו". מר ליאור לא ויתר: "אני מוכן לשלם לך סכום רב של כסף, ובתמורה הכנס את אליהו כשותף בחנות שלך", אמר מר ליאור בהתלהבות. מר יצחקי לא הבין: "מה, אתה מוכן להשקיע כסף בחנות שלי רק כדי להכניס את אליהו כשותף?!" "כן, ענה מר ליאור, "אבל בתנאי אחד: לעולם אל תאמר דבר לאליהו". מר יצחקי הסכים, ואליהו הפך לשותף בחנותו.

ברוך ה' הצליח אליהו בעבודתו בחנות, ואט אט עמד על רגליו. כעת כבר לא היה אדם עני. להפך: הוא היה יכול לעזור לאחרים. אך במשך הזמן, חברותו עם מר ליאור נפגמה מעט. אליהו הרהר בלבו: "איך קרה שידידי הטוב לא עזר לי כשהייתי בקשיים כלכליים? מדוע אף פעם לא הציע לי עזרה?" כך חלפו השנים, ואט-אט אליהו התרחק ממר ליאור. חלפו שנים נוספות, ומר ליאור נפטר. גם מר יצחקי היה כבר זקן, וגם הוא נפטר.

אליהו הפך לבעלים הבלעדי של החנות. יום אחד החליט לסדר את כל המסמכים והניירות שבחנות. לפתע ראה נייר מקופל, ועליו הכיתוב "חסויו! לא להעביר לאיש!". אליהו החליט שמותר לו לפתוח את הפתק, שהרי הוא נמצא בתוך חנותו. הוא פתח את הנייר ונדהם. על הנייר היה כתוב: "מר יצחקי, הריני מעביר אליך סכום של 100,000 שקלים, כפי ששוחחנו, עבור הכנסתו של אליהו כשותף בחנות". פתאום הבין אליהו הכול. פתאום הבין שהצלחתו בחנות התרחשה בזכותו של מר ליאור.

הוא רצה לרוץ אל מר ליאור, לחבק אותו ולהודות לו, אך מר ליאור כבר נפטר. אליהו חשב על רעיון שבו ינציח את מר ליאור, כדי שתמיד יזכור את האדם הנפלא שכל כך עזר לו. אליהו תלה מעל החנות מנורה קטנה שהפיצה אור נעים. מנורה זו הזכירה לו את ליאור, את האור הנעים והעזרה המיוחדת שקיבל מליאור, שהיה ידיד אמת ועזר לו מבלי לבקש תמורה ומבלי להתפאר בעזרתו.

בחנוכה אנו מציינים את נס פך השמן. אנו מדליקים חנוכייה בכל יום כזכר לנס. אולם, לכאורה היה נס גדול יותר: עם ישראל ניצח את היוונים במלחמה - מעטים ניצחו את הרבים בניצחון פלאי ומדהים. מדוע מרכז החנוכה הוא נס פך השמן ולא הניצחון במלחמה? עונה המהר"ל: אם היינו מספרים רק על המלחמה, עם ישראל היה חושב בטעות שהמכבים היו חזקים, שהם הצליחו בכוחם ובחכמתם לנצח את היוונים. נס פך השמן שבו הסתיימה המלחמה, לימד את כולם: הניצחון במלחמה היה נס. הקב"ה הוא זה שעזר לעם ישראל להתגבר על המכבים. בהסתכלות חיצונית היה זה ניצחון טבעי (כפי שאלוהים חשב שהוא הצליח בחנות האופניים בזכות עצמו), אך באמת הקב"ה הוא שהוביל את כל המהלך הזה, הוא שהוביל את עם ישראל לניצחון המדהים כל כך: מעטים מול רבים, חלשים מול חזקים.

גם בחיינו אנחנו עושים דברים רבים שנותנים לנו תחושה שאנחנו מצליחים לעשות הכול לבד. אך אנו יודעים שאין לנו יכולת לעשות דבר ללא עזרתו של הקב"ה. באמצעות הדלקת הנרות בחנוכה ניזכר באור המיוחד של הקב"ה, באור ההשגחה המאיר את כל עולמנו והמסייע בעדנו בכל דבר ובכל מהלך שאנו פועלים.